

Jane Fallon

Als iets te
mooi lijkt om
waar te zijn, is
het dat meestal
ook...

Het perfecte plaatje

ROMAN

Jane Fallon

Het perfecte plaatje

De Fontein

Ze heeft geen idee wat ze hier doet. Waarom het haar een goed idee had geleken. Ze heeft vannacht bijna niet geslapen, omdat ze lag te piekeren of ze er wel mee door moest gaan, de dekens van zich afschoppend omdat ze plakkerig was van het zweet, heel onprettig, maar zodra de koele lucht haar huid raakte begon ze te rillen. Rusteloos. Gespannen. Nee, dat was het niet: doodsangst, dat was het.

Het is maar een date. Wat kan er nou helemaal misgaan? Daar wil Joni liever niet over nadenken. Ze kan namelijk meer dan genoeg bedenken: een lijstje van die dingen maken helpt niet echt. Hij heeft haar alles laten bepalen: overdag, buiten, op een drukke locatie, zij heeft het restaurantje uitgezocht. Ze was er al vroeg om te zien hoe de tafeltjes stonden, en ze heeft er eentje gekozen bij het raam, met uitzicht op het hele terras, een plek waar het personeel binnen haar ook gewoon kan zien. Ze wil niet verrast worden als hij straks arriveert. Als dat al gaat gebeuren.

Ze pakt haar telefoon en gaat door haar foto's. Alsof zijn gezicht niet allang in haar geheugen gegrift is. 'Altijd minstens tien pond en tien jaar bij optellen,' had Imo gezegd toen die haar overhaalde om zich aan te melden bij de datingapp. Het was een voorwaarde die haar dochter had gesteld, anders wilde ze niet uit huis. 'En dan moet je het haar ervan aftrekken. En misschien wat tanden. Niemand ziet er ooit zo uit als op z'n foto's, dat is gewoon zo. Gewoon niet naïef zijn.'

'Ik snap niet waarom jij zo graag wil dat ik het doe als iedereen een leugenaar is,' had Joni gezegd. Het was het weekend voordat Imogen uit huis zou gaan om een nieuw leven te beginnen in Manchester en ze voelde zich overduidelijk schuldig. En als ze eerlijk was, was Joni er kapot van, maar ze hoopte eigenlijk dat ze Imo voor dat gegeven had weten af te schermen. Ze wilde dat Imogen zich vol op haar training bij een tv-productiebedrijf zou storten zonder dat ze zich zorgen maakte of haar moeder al dan niet eenzaam was. Wat ze trouwens wel is. Hartverscheurend. Pijnlijk. Maar dat is een ander verhaal.

Er hangt een ober rond bij het tafeltje, dus ze bestelt een koffie en vervloekt zichzelf dat ze zo'n zaak heeft uitgekozen die zichzelf superverantwoord vindt als de ober op een lijst kijkt met wel dertig versies van dezelfde bak koffie en haar vraagt welke ze precies bedoelt. Ze had indruk willen maken op Ant. Ze wilde dat hij zou denken dat zij zo'n vrouw was die zich thuis voelde in dit soort zelfingenomen tentjes in Kensington, terwijl ze dit alleen maar had uitgezocht omdat het makkelijk bereikbaar was, zowel vanaf haar huis in Noord-Londen als vanaf het zijne in Notting Hill, en het had een terras.

'Gewoon een latte,' zegt ze, en ze klapt de menukaart dicht en doet haar best de misprijzende blik van de ober te negeren. Ze voelt wel dat ze hem teleurstelt.

'Met wat voor melk?' zegt hij.

'Gewoon, melk.' Maar dan ineens snapt ze wat hij bedoelde.

De ober blaast zijn wangen op alsof hij een zucht wil onderdrukken. 'Wat voor soort, bedoel ik. Koe, geit, soja, amandel, haver, cashew, hennep of kokos?'

'Ja, eh... doe maar haver.' Ze glimlacht naar hem, in de hoop dat dat wat uitmaakt. En ze haat zichzelf dat ze terugvalt op haar onschuldige-dame-van-middelbare-leeftijd-trucje. Luister, ik had je moeder kunnen zijn, zegt die glimlach. Heb geduld met deze domme oude vrouw. Maar het werkt niet. Of hij haat zijn moeder, of hij vindt haver een vreselijke keuze. Het missionarisstandje van de plantaardige melk. Wanneer is koffie eigenlijk zo'n ding geworden? Hadden we allemaal niet genoeg knopen door te hakken in het leven zonder dat we ons ook nog druk moesten maken over cafeïnehoudende dranken?

'Chia, matcha of kurkumapoeder?' Ze kijkt hem aan en vraagt zich heel even af of hij haar soms in de maling neemt, maar hij kijkt er bloedserius bij. Ze overweegt om 'hagelslag, alsjeblieft' te antwoorden, gewoon om een reactie uit te lokken, maar is bang dat hij haar dan vol walging de zaak uit zet. 'Gewoon alleen een latte havermelk,' zegt ze. 'Havermelk, koffie en water. Verder niks.'

Dan vertrekt hij eindelijk, aan alle kanten teleurstelling uitstralend, en ze kijkt hoe laat het is. Nog vijf minuten.

Als hij komt.

Ze heeft al bijna twee maanden contact met Ant. Eerst via de dating-app, toen via sms en uiteindelijk via de telefoon. De eerste keer was ze geschokt dat zijn stem zo perfect bij zijn gezicht paste. Ze had zich afgevraagd of hij dat ook had. Ineens die golf van opluchting. Ze wist dat ze een prettige stem had. Haar ex Ian zei altijd tegen haar dat ze klonk als een spinnende poes als ze sprak. Soepel. Zacht. Dat was natuurlijk voordat hij toch de voorkeur bleek te geven aan de geluiden die Holly maakte. Luide, zelfverzekerde, voortvarende geluiden, alsof ze zo overtuigd was van haar plek op de wereld dat het haar niet kon schelen wie haar allemaal hoorde. De Krijser, had Meg haar gedoopt. ‘Moet je je indenken hoe ze klinkt tijdens de seks,’ had ze gezegd. Wat eerlijk gezegd wel het laatste was wat Joni zich wilde indenken, maar toch had ze erom moeten lachen. ‘Alsof je het met een gans doet.’ Meg was altijd in staat om Joni aan het lachen te maken. Maar ja, Meg was er niet meer.

Ze zoekt de andere tafeltjes af om zeker te zijn dat ze Ant niet gemist heeft. Er zit maar één man in zijn eentje. God, ze hoopt dat die wat morsige vent met zijn vettige matje niet degene is met wie ze gisteravond nog telefoonseks heeft gehad. Ze wordt overspoeld door een mengeling van opwinding en schaamte. Ze weet niet precies hoe het zo ver was gekomen tijdens hun derde telefoontje, en waarom het regelen van deze eerste afspraak was overgegaan in ongecensureerde lust, maar het was schokkend en verrukkelijk. Hoe haalde ze het eigenlijk in haar hoofd? Ze is een gescheiden vrouw van negenenvertig die al vier jaar geen seks-in-het-echt heeft gehad, laat staan semi-seks via de telefoon. Dat echt nog nooit. Maar dat was dus het punt met Ant. Hij voelde niet als een vreemde. Integendeel.

Ze ziet dat Matje wordt begroet door een lachende vrouw. ‘Op ieder potje past een dekseltje,’ had Imo tegen haar gezegd als onderdeel van haar verkooppraatje voor internetdating. ‘Voor iedereen is er die ene ware.’ Imo was altijd al een romanticus geweest, ook al was ze verder heel wijs voor haar leeftijd. En misschien was het wel waar, ook al leek het wel een tikje onwaarschijnlijk. Wat als je die ene ware nooit tegenkomt? En als je hem wel tegenkomt, hoe weet je dan in vredesnaam dat in een wereld met zeven miljard mensen die vent die je elke week ge-

dag zegt in de supermarkt om de hoek nou net die ene is? Het sloeg nergens op. Joni stond altijd een stuk pragmatischer in het leven. Er liepen waarschijnlijk duizenden mensen rond op deze planeet waar je prima mee matchte – tienduizenden, zelfs – en het was gewoon een kwestie van tevreden zijn met iemand die relatief in de buurt woonde. En die aardig was. Ze wist best dat ‘aardig’ een gruwelijk woord was. Te vanille. Te beige. Maar het is precies wat ze wil, eerlijk gezegd. Ze is klaar met klootzakken.

De ober brengt haar koffie in een kom. Joni wil vragen of hij misschien ook bekers heeft waar ze de boel in kan overschenken, maar ze vindt hem te intimiderend. Dus zal ze moeten wachten tot de koffie koud is voor ze hem kan drinken. Ze is woest op zichzelf dat ze er niets van zegt. Is ze oud aan het worden? Is dat waarom alles ineens zo overweldigend lijkt? Ze voelt aan haar voorhoofd. Is het soms de menopauze? Ze heeft weleens gehoord dat sommige vrouwen de hele tijd woedend zijn en zweten op plekken waar je geen zweetklieren zou verwachten. Of komt het gewoon omdat het opdienen van kokendhete koffie in iets zonder handvat echt een reteslecht idee is?

Ze kijkt weer hoe laat het is. Nog een paar minuten te gaan. Een beweging aan de rand van het terras trekt haar aandacht. Een man. Ze voelt haar hartslag omhoogschieten. Hij is het, onmiskenbaar. Ant. Hij is er. En dat niet alleen, hij lijkt ook nog eens precies op zijn foto’s. Geen extra pondjes, geen extra jaartjes. Hij zoekt het terras af; ze neemt aan dat hij haar zoekt. Ze vangt zijn blik.

Ze ziet dat hij haar eens goed bekijkt. Ze is per slot van rekening de enige vrouw die hier in haar eentje zit. Ze wil bijna glimlachen. Steekt bijna een hand op om te zwaaien.

Maar ze doet het niet.

Ze kijkt weg.

Joni buigt zich nadrukkelijk over haar telefoon en probeert normaal te ademen. Ant heeft besloten dat zij niet degene was naar wie hij op zoek was en is aan het tafeltje vooraan op het terras gaan zitten. Ze ziet hem de ober met een glimlach begroeten. Ze kan niet precies horen wat ze zeggen, maar ze ziet wel dat het een vriendelijk, beleefd gesprekje is. De hooghartige ober lacht zelfs even terug naar Ant. Je kunt een hoop opmaken over iemands karakter uit de manier waarop hij obers of winkelpersoneel of buschauffeurs behandelt als hij zich ongezien waant. Het is zo vreemd om Ant in levenden lijve te zien. Tijdens hun tweede telefoongesprek had hij voorgesteld om te facetimen, maar dat had ze geweigerd. Ze wilde niet dat de eerste keer dat ze elkaar zagen nog ongemakkelijker zou zijn door een verkeerde camerahoek en onnatuurlijk licht, had ze tegen hem gezegd. Toen had ze al moeten weten dat hij echt was.

‘Nee, dat weet je nooit zeker,’ had Imo gezegd toen Joni het haar vertelde. ‘Je kunt zoiets afspreken en dan beweren ze op het moment zelf dat de ontvangst van hun telefoon beroerd is en dan wordt het alsnog een gewoon telefoontje. Ze doen het om ervoor te zorgen dat je ze vertrouwt, gewoon omdat ze met dat voorstel kwamen.’

‘Sinds wanneer is dit allemaal zo ingewikkeld?’ had Joni gevraagd. De laatste met wie ze had gedatet was Imo’s vader, en met hem was ze bijna twintig jaar getrouwd geweest. Ze hadden elkaar via wederzijdse vrienden leren kennen in de kroeg. Het was gewoon helemaal niet mogelijk om zich voor te doen als iemand die ze niet waren. Helaas.

Ant kijkt op en kijkt de straat in. Joni bestudeert zijn profiel. De rechte neus, de kin bedekt met een keurig stoppelbaardje. Zijn haar is heel kort geknipt, misschien omdat het dunner aan het worden is, maar het staat hem. Hij is bruin – het is tot nu toe een wisselvallige zomer geweest, maar zo te zien heeft hij een huid die snel bruin wordt. Ze ziet de lachrimpels om zijn ogen die haar zo aantrokken in zijn foto’s. Shit.

Waarom is hij nou zo perfect? Zo... zichzelf? Ze overweegt om toch maar naar hem toe te gaan. Om zich aan hem voor te stellen. Om te proberen het uit te leggen. Maar wat heeft dat voor nut? Ze hebben het er eindeloos lang over gehad dat ze eerlijkheid allebei zo belangrijk vinden, en dat je geen relatie kunt bouwen op bedrog. Op dat moment had ze hem al de waarheid moeten opbiechten.

Ze neemt een slokje van haar inmiddels koude koffie. Ze kan zien dat Ant gespannen is. Hij kijkt op zijn telefoon. Ze pakt die van haar erbij en zet het geluid uit, voor de zekerheid. Hij zet de telefoon aan zijn oor en als ze omlaagkijkt, ziet ze zijn naam oplichten op haar schermje. Kijkt dan weer naar hem terwijl hij een boodschap inspreekt. Ze hoort de bezorgdheid in zijn stem.

Ze kan het niet meer aanzien. Het is te pijnlijk om zich in te denken hoe het had kunnen zijn. Dat zij in de lege stoel naast hem had kunnen zitten en dan hun gesprek van gisteren voort kunnen zetten (zonder die orgasmes, misschien. Dat zou hier niet zo gepast zijn). Het heeft geen zin om hier te blijven. Ze moet maar gewoon leren van haar fout. Doorgaan met haar leven. Ze is blij dat ze niet aan Imo heeft verteld dat ze vandaag met Ant had afgesproken. Ze zou de inquisitie niet aankunnen.

Ze laat een briefje van tien achter op het tafeltje, en wenst dat ze het lef had om te vragen om het wisselgeld, want die arrogante ober verdient absoluut geen fooi. Ze geeft altijd te veel fooi. Alsof ze iemand beledigt als ze haar eigen geld terugvraagt. De ober pakt het op, kijkt misprijzend naar het biljet en dan naar haar. Ze negeert hem. Ant belt weer. Terwijl ze opstaat, hoort ze dat hij nog een boodschap voor haar inspreekt en dat hij dit keer iets geïrriteerder klinkt.

‘Ik weet niet hoe lang ik nog moet wachten...’ zegt hij als ze dichterbij komt, op weg naar het poortje naar de straat. ‘Want ik zit hier nu al bijna twintig minuten... heb ik me soms vergist in de datum?’ Ze staat vlak naast hem als hij ophangt.

‘Ook een blauwtje gelopen?’ Het rolt haar mond uit voor ze zich kan inhouden. Ze weet niet precies waarom ze het zegt, maar ze wil gewoon op de een of andere manier contact met hem maken. Hij kijkt naar haar op. Ze houdt haar adem in en wacht af of hij iets bekends aan

haar ziet. Dat zou best kunnen. Maar hij kijkt haar aan met een uitgestreken gezicht.

‘Daar lijkt het wel op. Een date?’ Het duurt even tot ze doorheeft dat hij de vraag aan haar heeft gericht.

Ze glimlacht wrang. ‘Een vriendin. En jij?’

Hij slaakt een zucht. ‘Een date.’

‘Nou, ik hoop dat je date nog komt opdagen...’ zegt ze. Ze vraagt zich heel even af of hij haar stem misschien herkent; ze heeft hem helemaal niet verdraaid, realiseert ze zich met een schok. Maar hij schenkt haar alleen een vage glimlach.

‘Ik geloof er eigenlijk niet meer in.’

Als dit een film was, zou dit het moment zijn dat hij haar echt ziet staan, dat de vonken overslaan en hij haar vraagt om bij hem te komen zitten. Dan zouden ze zich tegen elkaar beklagen over hun lot, maar komen ze erachter hoeveel ze met elkaar gemeen hadden. Ze zouden eindeloos zitten lachen en kletsen en de ochtend zou overgaan in de lunch en dan misschien een wandeling door het park. En een afspraak om elkaar nog eens te zien. Maar dit is het echte leven, dus Ant stort zich weer op zijn telefoon en Joni loopt weg met een zijdelings: ‘Dag, hoor.’ Hij kijkt haar niet eens na.

Ze was niet bij Keepers gegaan om iemand te bedriegen. Integendeel. Nou, niet meer dan alle andere leden, voor zover ze had gehoord. Na haar gesprekken met Imo was ze een beetje onzeker. Als iedereen een zorgvuldig samengestelde versie van zichzelf online zette met oude foto’s en zonder hun minder leuke kanten, was ze dan niet in het nadeel als zij dat niet ook zou doen? Zouden alle andere vrouwen van negenveertig er niet een stuk jonger en pronter uitzien dan zij? Dus had ze oude foto’s doorgeploegd op zoek naar een waarop ze leek op degene die ze was voor het leven vat op haar kreeg, voor zover ze zich dat kon herinneren. Vreemd hoe weinig foto’s ze had om uit te kiezen. Zelfs nu iedereen als gekken alles op beeld vastlegde, tegenwoordig, van hun ontbijt tot hun schoongeboende gezichten vlak voor het slapengaan, had zij bijna niks. Ze hield nooit zo van selfies en Ian had al lang geen zin meer om haar gezicht op film vast te leggen. Meg zou er natuurlijk

nog wel een paar gehad hebben. Als ze een avondje uitgingen, hadden ze elkaar na een paar borrels vaak even op de foto gezet. Maar Joost mocht weten waar die gebleven waren. Ze zou Megs moeder moeten vragen of die Megs telefoon nog had. Dan zouden ze de foto's samen kunnen bekijken met een kop thee erbij, en dan konden ze herinneringen ophalen aan hoe leuk het was geweest, voor Meg in de auto stapte waarin een eind aan haar leven zou komen. Ze wist dat ze meer moeite zou moeten doen om met de moeder van haar vriendin in contact te blijven, maar het was te pijnlijk, te rauw. Ze zette het besef van zich af dat ze haar al maanden niet meer had gesproken. En dat ze nooit op haar berichtjes had gereageerd.

Ze scrolde heel ver terug en raakte steeds gefrustreerder. Er was ergens ter wereld toch zeker wel één fatsoenlijk kiekje van haar? Er schoot een foto voorbij van haar zus Lucy, lachend bij een barbecue. Ze scrolde terug. Lucy en zij leken best op elkaar – allebei een hartvormig gezicht, donkerbruine ogen, een onderlip die veel voller is dan de bovenlip – maar Lucy was de Hollywoodversie vergeleken bij het B-filmuiterlijk van Joni. Ze was vijf jaar jonger en had de rechte neus van hun moeder, een massa roodbruin haar en dikke wenkbrauwen. Joni had de mopsneus van hun vader, bijna kaal geëpileerde wenkbrauwen en haar donkerbruine haar kwam nauwelijks tot haar schouder. Als je ze naast elkaar zou zetten, zou je het zien, maar los van elkaar – nou ja, dan zou je de link waarschijnlijk niet leggen. Ze hadden dezelfde glimlach. Breed. Rechte witte tanden. Qua bedrog had het erger gekund. Ze kon de meeste mensen waarschijnlijk best overtuigen van het feit dat Lucy in vijf jaar tijd was veranderd in Joni, met behulp van wat haarverf en misschien een neuscorrectie. Het was iets heel anders dan de foto van een wildvreemd iemand van Facebook downloaden en beweren dat jij dat was. Ze was blij dat ze tegen Imo had gezegd dat ze geen profiel kon maken als die over haar schouder meekeek toen ze een foto toevoegde. En ze had op 'opslaan' geklikt voor ze het zichzelf uit haar hoofd kon praten.

Diep vanbinnen wist ze natuurlijk best dat dit problemen zou opleveren. Misschien had ze zichzelf onbewust gesaboteerd. Dan kon ze zeggen dat ze het had geprobeerd, dat onlinedaten, maar dat het niks

voor haar was. Maar hoe had ze nou kunnen weten dat de eerste de beste man met wie het klikte zo écht was? Zo ongelofelijk aantrekkelijk echt-echt? Ze was ervan uitgegaan dat hij ook een onrealistisch beeld van zichzelf had geschetst. Met foto's uit zijn hoogtijdagen. Anders zou ze nooit met hem afgesproken hebben. En als ze er dan achter kwamen, zouden ze er samen om gelachen hebben.

Ze is een domkop, dat snapt ze nu ook wel. Ze heeft het verknald met Ant. Ze loopt naar huis door Hyde Park, en stopt even bij een bankje om hem een bericht te sturen.

Het spijt me zo, schrijft ze. Ik wilde komen. Maar ik durfde toch niet. Ik hoop dat je me kunt vergeven.

Een paar lange minuten later krijgt ze een reactie. *Zulke dingen gebeuren. Het was leuk je te leren kennen. Veel succes in de toekomst.*

Misschien kan ik het je uitleggen aan de telefoon, typt ze. Ze wacht tot ze een melding krijgt dat hij haar boodschap heeft ontvangen. Die komt niet.

Eerste druk maart 2023

Oorspronkelijke titel *Just Got Real*

Oorspronkelijke uitgever Michael Joseph, an imprint of Penguin Random House UK

Copyright © 2022 by Jane Fallon

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2022 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Anna Livestro

Omslagontwerp Studio Jan de Boer, Utrecht

Omslagillustratie © Shutterstock/Rawpixel.com

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 6328 9

ISBN e-book 978 90 261 6329 6

ISBN luisterboek 978 90 261 6330 2

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.